

Koldingbogen

ÅRSTAL: 1995

FORFATTER: Bodil Moestrup

TITEL: Ellen Jerking.

KORT RESUME: Alias Ellen Strange Petersen, journalist ved Jydske Tidende i Kolding (1932-1949), medlem af Kolding Byråd (1943-1949) og af Folketinget for Det Konservative Folkeparti (1959-1973).

Ellen Jerking

af Bodil Moestrup

Min mor var Ellen Rigmor Jensen, Ellen Jerking, Ellen Strange Petersen. Journalist ved Jydske Tidende i Kolding 1932-1949, medlem af Kolding Byråd 1943-1949 og af Folketinget for De Konservative 1959-1973.

For nylig så jeg en kopi af en optagelse fra Danmarks Radios serie »Her er dit liv«, hvor hovedpersonen var mors veninde gennem 50 år, Nele Poul-Sørensen. Mor er med i nogle minutter, fortæller om tiden, de havde sammen på Jydske Tidende før og efter besættelsen. Optagelserne er fra 1984, og mor er mærket af den sygdom, som hun kæmpede imod. Mor kæmpede for meget i sit liv. For kvindesagen, især for ligeberettigelsen mellem mænd og kvinder. For sine politiske synspunkter, og for det enkelte individs ret overfor samfundet.

Min mor blev født i Dronningensgade 20 i Fredericia den 8. september 1913. Hendes forældre var guldsmed Holger Jensen og Martha Jensen. Min morfar var udlært hos Cohr i Fredericia. I 1920 flyttede familien til Clemensgade 9 i Kolding, hvor min morfar blev selvstændig med en guldsmedforretning i Søndergade 25. I 1934 flyttede forretningen til den nuværende placering, Søndergade 29. Nuværende ejer er min morbror, guldsmed Ivar Elbro Jensen (Elbro betyder Ellens bror). Mor havde været enebarn i 17 år og gik i 2.G., da hun fik sin lillebror.

Det var en hård tid at starte forretning efter 1. verdenskrig, og det kneb med kunderne. Min

morfar havde derfor god tid til at skrive dagbog. Fra 1932 til 1936 har jeg i min morfars dagbog fundet følgende optegnelser om mor:

Den 8. juni 1932: Hun har altid været noget for sig selv, Ellen. I skolen har hun stedse hørt til de allerdygtigste. Jeg gad nok vide, hvor mange uger, hun er kommet hjem med, det er ikke få. Da hun var 11 år, kom hun over på Latinskolen på friplads. I sin fritid sad hun altid og læste i en bog, hun gik aldrig ned på gaden til de andre børn, men læste en uhyre mængde bøger. I 1929 tog hun mellemskoleeksamen med 7.17 som nr. 2 af 30-40 elever. Nu for tiden er hun oppe til studentereksamen.

Den 28. juni 1932: I går blev Ellen student, hun opnåede 7,24 i gennemsnit og blev nr. 2 af studenterne her. Det var en flot eksamen, hun tog, men hun har også fortjent det smukke resultat, for er der nogen, der har slidt, så er det nok Ellen, hun har i 8 uger læst fra morgen til aften. I går var det festdag for Ellen, straks om morgenen var de oppe i sidste fag. Derefter fik de huen og var lige hjemme og vise den. Derefter mødtes de ved skolen kl. 12, hvortil der var rekvireret 2 charabancer. Og nu kørte de under latter og hurraråb rundt til de i byen boende forældre. Kl. 6 tog de med bil alle 14 ud til en kro ca. 20 km herfra. Der spiste de og dansede til den årle morgen.

Den 27. juli 1932: Ellen har været så heldig at få plads på Jydske Tidende som elev den 18. august

Guldsmed Holger Jensen, 1936

1932. Hun skal have 50 kr. månedlig til at begynde med.

Den 30. november 1932: Ellen er begyndt at skrive til ugebladene, i går sendte hun sin første artikel afsted og går nu og venter på svar, hun er meget spændt på, om de betaler hende ordentligt for den.

Den 21. oktober 1933: I dag er Ellen rejst til Paris. Hun har de fineste anbefalinger fra Jydske Tidende, og i det hele taget er hun helt bekendt her i byen for sin dygtighed og pågåenhed. Vi venter ikke at se hende før om 6 måneder tidligst.

Mor havde taget stilling som au pair pige på et pensionat for kunstnere i Paris for at lære fransk. Senere fik hun et bedre betalt job som stuepige på slottet Sct. Auguelen i Auvergne.

Den 16. juli 1933: Ellen har vi hørt fra for en uges tid siden. Hun slider i det som stuepige nede i Frankrig et sted. Hun arbejder fra morgen kl. 6 til sent aften og tænk, det er ganske frivilligt, hun slider sådan. Hun har kun taget pladsen for at lære perfekt fransk.

Mor kom hjem i oktober 1934, da hun fik brev fra daværende chefredaktør Ejnar Nielsen, at hvis hun ønskede at beholde sin elevplads, måtte hun komme hjem og erstatte en anden journalistelev (senere chefredaktør) Otto Føg-Petersen, der var indkaldt til militæret.

Den 15. februar 1935 skriver min morfar: Ellen skal til København den 20. ds. for 4. gang. Denne gang som medlem af Den konservative Kvindekreds. Hun skal til møde på Rigsdagen for at overvære arbejdet, hun er dog ikke rigsdagsmand endnu, men det er såmænd ikke umuligt, at hun også bliver det engang.

Den 12. maj 1936: Det er over et kvart år siden, jeg har haft tid til at skrive i dagbogen. Ellen er blevet gift den 8. marts 1936 med adjunkt Jerking. Vi synes om ham og håber, det må blive et godt ægteskab.

Min far var adjunkt på Kolding højere Almen-skole. Han var 17 år ældre end mor. Far havde forhøjet blodtryk og forventede ikke at blive gammel, og derfor insisterede han på, at mor beholdt sit arbejde som journalist på Jydske Tidende. Det var dengang ret usædvanligt som gift kvinde at have arbejde, arbejdsløsheden var stor og den almindelige holdning var ikke særlig positiv til, at mor beholdt sit arbejde, når hun var gift med en tjenestemand.

I 1938 blev jeg født og året efter min søster. Mine forældre havde købt et hus på Jens Skyttesvej. Vi havde ung pige og anden hjælp i huset,

når der var behov for det. Min farmor boede også hos os, og en overgang en sygelig farbror. Det blev dog for meget for mor, og både farbror og farmor flyttede efter et par år.

På min søsters 2-års fødselsdag fik min far en hjerneblødning og blev lam i venstre side. Han døde 2 år senere i 1943, kun 46 år gammel. Det var to meget svære år for min mor.

Min søster og jeg elskede og forgudede vores mor. Vogtede over hende. Jeg tror, vi var bange for også at miste hende. Mor var blevet indvalgt i Kolding Byråd som konservativt medlem, 29 år og landets yngste kvindelige byrådsmedlem, sagde hun.

Huset var stort og af flere grunde bl.a. økonomiske, begyndte mor at leje værelser ud. Mest til unge journalistelever på Jydske Tidende.

En eftermiddag i efteråret 1944 kom en mand med en lille kasse børster og spurgte efter mor. Han sad i flere timer ved siden af telefonen og ventede på, at mor skulle komme hjem. Han flyttede ind hos os, og sagde, at han var børstegrosserer. Mor fortalte senere, at hun havde bedt ham ikke at slå hælene sammen, når han hilste, det kunne afsløre, at han ikke var repræsentant!

Mor blev en sen aften, da hun kom hjem fra arbejde, holdt op med projektører af et par tyske soldater, der spurgte efter en ung journalist, Erik Svensson, som boede i et kælderværelse. Han var heldigvis ikke hjemme. Næste dag, den 18. december 1944, fik vi besøg af Gestapo. Der var ialt fire mænd, en stod ved hoveddøren, to var i kælderen, og den fjerde gik rundt i huset. Mor holdt et barn i hver hånd, medens en dansk Gestapomand tømte skabe og skuffer i Erik Svenssons kælderværelse. Jeg husker, at jeg spurgte mor, om hun frøs, fordi hun havde »gåsehud« på armene. Hun trak os til side og

Ellen Jerking, 1945. (Foto Knudsen & Jochumsen)

bad os tie stille - ikke en lyd måtte vi sige. Da han gik ud af kælderen, lod han en finger glide langs et skab foroven og fik støv på fingeren. Han bemærkede til mor, at der nok ikke var gjort rent i dag, hvortil mor svarede, at hun ikke havde ventet så fine gæster! Børstegrosserereren sad og læste avis på førstesal, da den fjerde mand lukkede døren op uden at banke på, han sagde blot undskyld og gik igen. Han vidste heldigvis ikke, at børstegrosserereren var lederen af Modstandsbe-

vægelsens Region III, den senere general Højland Christensen, han boede hos os i ca. 4 måneder.

Under besættelsen læste mor historier højt fra Niels Holgersens vidunderlige Rejse, bl.a. om grårotterne, der ville jage sortrotterne ud af Skåne, men hvordan sortrotterne ved snilde fik jaget grårotterne tilbage, selvom grårotterne var langt i overtal. Min søster og jeg syntes, at det var meget hyggeligt, når mor havde tid til at læse højt for os, det skete ikke så tit.

Ved middagsbordet fortalte mor via sit politiske arbejde historier fra Børneværnet, f.eks. om en dreng, der havde stjålet mælkeemandens hest, og andre pædagogiske historier om slemme børn.

Mor var altid på jagt efter en historie. Når vores unge pige læste op af avisen, kunne jeg genkende ting, jeg havde fortalt mor, f.eks. at jeg ønskede mig en kalender med røde søndage, så jeg kunne se, hvornår hun var hjemme. At hun havde skaffet nye strømper til min søster og mig under krigen, men at vi ikke ville gå med dem, fordi der ikke var stopninger på knæene! Det var ikke altid lige morsomt at have en mor, som var journalist.

Under besættelsen tog mor os søndag efter søndag med til Koldinghus, hun havde pressekort, så hun kom gratis ind, og der var et dukkehus på 2. sal, som var meget spændende at se på. På vejen var vi omkring redaktionen på Jydske Tidende for at se efter telegrammer, og tit fik vi en kage på Saxildhus sammen med Bertram Knudsen. Vi sad inde i restauranten i et lille rum omgivet af kulørt glas. Man kunne se ud, men ikke ind.

Jeg husker også, at mor, når hun skulle skrive

en artikel, ikke var til at råbe op, medens hun tænkte. Så satte hun sig ved skrivemaskinen, artiklen var hurtigt færdig, og mor var i strålende humør. Maskinen hed Erica, og det var også det mærke, hun brugte, når der ikke var navn under artiklerne. Mor holdt af sit arbejde. Hun elskede at skrive.

I 1931 gik min mor som 18-årig gymnasiast til et politisk møde på Højskolehjemmet i Kolding, hvor bl.a. Christmas Møller og socialdemokraten Knud Hansen talte. Hun blev så begejstret for Christmas Møller, at hun kort efter meldte sig ind i KU. Senere blev hun medlem af Den konservative Vælgerforening og var med i den første kvindekreds, der blev oprettet i Kolding.

I en artikel i Kolding Vælgerforenings jubilæumskrift 1966 skrev hun:

- Via kvindekredsen kom jeg i vælgerforeningens bestyrelse og blev valgt ind i byrådet i 1943, og indtil jeg flyttede til Århus i 1949 deltog jeg i alle konservative arrangementer i Kolding. Såvel kvindekredsens som vælgerforeningens aktive medlemmer står for mig som venner, livsvarige venner. Landsretssagfører Valdemar Juhl var i de fire år af min byrådstid en inspirerende borgmester, der ikke var bange for at give sine byråds-kolleger opgaver at tumle med. Man mødte i byrådsgruppen, i vælgerforeningen og i kvindekredsen hinanden med tillid, og ikke mindst i krigsårene var det stærke bånd, der dermed blev knyttet.

Jeg husker, at mor fik frihedskæmpernes armbind i maj 1945, fordi hun havde huset adskillige illegale personer under krigen. Hun var utrolig glad og stolt. »Jeg vil tage det på til byrådsmødet«, sagde hun. Da hun kom hjem, spurgte jeg hende, hvorfor hun ikke havde det på. »Der var

ikke så mange, der havde fået et, så jeg lagde det i tasken«, svarede hun.

Mor havde livet igennem venner fra skoletiden. Hendes gymnasietid betød utroligt meget for hende, bl.a. Esther West Nielsen, der var med til utallige vælgermøder og også stillede mange spørgsmål!

Mor kunne holde taler. Hun var ikke sentimental og havde ofte en overraskende pointe. Fra en tale fra omkring 1946, hvor Venstre og Konservative kæmpede mod hinanden, citerer jeg: »Og derfor tror jeg på Det konservative Folkepartis fremgang. Jeg tror på, at kvindernes vågende interesse for samfundsproblemer bliver til styrke for de ideer, vi her arbejder på. Det har tidligere været sørgeligt almindeligt at høre en kvinde sige: Jeg stemmer Venstre som min mand. Nok sætter jeg ægteskabet højt, men meningen med valgloven er dog ikke, at en gift mand skal have to stemmer!«

En lille sølvvase stod altid på hendes skrivebord, i forårstiden altid med liljekonvaller. Mor havde fået den som ung journalist af sølvsmed Hans Hansen, som havde ringet til hende og bedt hende komme forbi hans forretning. Mor regnede med at blive skældt ud for et eller andet, hun havde skrevet, i stedet forærede han hende vassen som en tak for hendes artikler.

Mor var ikke materialist, dog elskede hun store huse, hvor hun kunne gå rundt i sine stuer og kunne lægge hus til møder og fester. Hun mente selv, det var fordi, hun var opvokset i en lille 3-værelses lejlighed i Clemensgade i Kolding.

Min søster og jeg var med til mange møder som små, når hun skulle referere, og senere til valgmøder i utallige forsamlingshuse. Jeg kunne græde af harme, når en politisk modstander var

hård ved hende, men hun trøstede mig bagefter ved at sige, at det ikke altid er vinderen, der får det sidste ord.

Mor arbejdede på Jydske Tidende, som var en morgenavis. Det betød, at hendes arbejdstid begyndte kl. 11 om formiddagen, og at hun meget ofte først var hjemme kl. 23 eller 24. Der var også meget, der skulle refereres lørdag og søndag. Hun blev efter krigen opstillet til Folketinget, og hun blev brugt meget som taler.

Mor var ikke meget hjemme! En dag, da jeg var 7-8 år, kom jeg hjem og ville fortælle mor noget, som hun ikke gav sig tid til at høre. Hun

Ellen Jerking på sin plads i byrådsalen mellem H. Hardorf og F. J. Berring, 1943

Ellen Jerking (yderst til højre) på udflugt med Kolding Byråd, 1945

skulle til byrådsmøde og ville sove lidt først. Jeg var meget skuffet og næste tanke var: ingen taske - intet møde. Jeg lagde mors taske under min dyne i min seng. Så gik jeg ned til min morfar, som altid var i forretningen, d.v.s. i værkstedet i kælderen i Søndergade. Jeg satte mig på en af taburetterne ved siden af ham. Lidt efter ringede telefonen. Det var mor, om morfar havde set mig. Han så på mig og fortalte, at mor ikke kunne finde sin taske, og det var nok bedst, at jeg gik

hjem og hjælp med at lede. Jeg fandt tasken. Mor var vred, da hun gik til møde.

Det var på samme tid, lige efter krigens afslutning, at jeg en aften, da min lillesøster og jeg var alene hjemme, fik besøg af en mand, hoveddøren var aldrig låst. Jeg ringede til mor på bladet og fortalte, at der sad en mand på min seng, og jeg ikke kunne forstå, hvad han sagde. Mor var hjemme som et lyn. Det viste sig at være en tysk gymnasielærer fra Berlin. Han var i de sidste

måneder af krigen flygtet med en klasse 14-15 års drenge. De boede i en træbarak i skoven. Deres forældre vidste ikke, om børnene var i live, og han havde læst, at hun skulle til Berlin. Han ville bede mor tage breve med og evt. få breve med tilbage.

Mor havde bil, en DKW med to-takts-motor. Den havde været oplodset under krigen, bortset fra krigens sidste del, hvor Vagtværnet havde brugt den. En af mors gode venner, journalist ved Berlingske Aftenavis Nele Topsøe (senere Nele Poul-Sørensen) havde en far i Berlin, som hun gerne ville besøge. Sammen besluttede de at køre til Berlin i mors bil. De fik fat i et par uniformer og rejste som korrespondenter. De havde en begivenhedsrig tur, som førte til mange avisartikler om forholdene i efterkrigstidens sønderbombede Tyskland med sult og fattigdom. Mor fik også arrangeret et møde med gymnasiebørnenes forældre og afleverede brevene og fik andre med hjem. Det gjorde et stort indtryk på hende, at mange slægtinge til børnene var omkommet i krigens sidste uger.

I 1949 var mor med i 14 foreninger og udvalg, og hun sagde ja, da hun fik en stilling tilbudt ved Århus Stiftstidende. Det var en større avis og et eftermiddagsblad, arbejdstiden var fra 7.30 til kl. 15.00. Hun måtte i første omgang opgive sin politiske karriere, da avisens redaktør Louis Schmidt ikke brød sig om, at journalisterne var politisk engagerede. Han døde i begyndelsen af halvtredserne, og senere redaktører havde ikke noget at indvende mod hendes politiske arbejde, og mor var med igen.

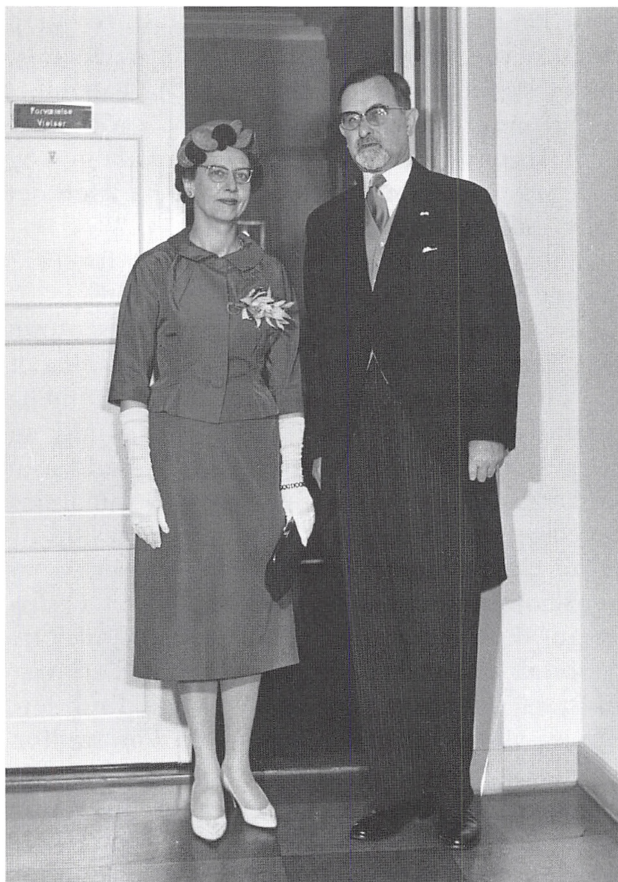
Det var en brat overgang at flytte til Århus. Fra at være kendt i Kolding af mange mennesker, var hun fuldstændig anonym i Århus. Enlig mor

med 2 børn. Hun startede med at skulle redigere siden »Frue og Frøken« med madopskrifter og andet »kvindestof«. Det havde aldrig haft mors største interesse, selvom hun godt kunne lave mad. Hun syltede og henkogte tit om aftenen og satte sirligt maskinskrevne etiketter på. Men det var politik, der interesserede hende.

I bogen *Århus Konservatisme 100 år* fra 1973 skriver hun om sine år i Folketinget:

»I 14 år har jeg i Folketinget repræsenteret Det Konservative Folkeparti i Århus Amt. Jeg er blevet valgt fem gange, og jeg er taknemmelig over den tillid, der derigennem er vist mig, og over, at jeg i mange år har haft mulighed for at beskæftige mig med de samfundsspørgsmål, jeg hele livet har interesseret mig for. Jeg blev opstillet til Folketingsvalget i 1957 i Århus Midtkreds og Skjoldelevkredsen og blev ved valget 1. suppleant. I januar 1959 ville folketingsmand, professor, dr. theol. Flemming Hvidberg på en rejse til Israel, og han spurgte mig nogen tid forinden, om jeg ville rykke ind i Folketinget som stedfortræder, mens han var bortrejst. På det tidspunkt var jeg journalist ved Århus Stiftstidende og stod over for at skulle giftes med den daværende konservative viceborgmester i Århus, professor O. Strange Petersen. Han opmuntrede mig til at tage denne, formentlige kortvarige oplevelse med. Så kunne jeg kalde mig fhv. folketingsmedlem resten af mit liv, sagde han!

Kort før Hvidbergs afrejse var vi sammen med ham og ønskede ham en god rejse. - Forbered Dem hellere på at blive i Folketinget, sagde Hvidberg til mig, - for jeg vender ikke levende hjem. Hvidberg og jeg havde mødt hinanden mange år tidligere, da striden om Christmas Møllers Sydslesvig-politik rasede i partiet, og vi havde

Ellen og Orla Strange Petersens bryllupsbillede, 1959

fulgt samme kurs, Christmas Møllers. Som andre konservative i Århus satte jeg Hvidberg højt. Hans dystre bemærkning tog jeg overhovedet ikke alvorligt.

Den 22. januar rykkede jeg ind i Folketinget som midlertidigt medlem, som en slags gæst på Hvidbergs plads. Få dage senere skete den store katastrofe med Grønlandsskibet »Hans Hedtoft«s forlis. Alle besætningsmedlemmer og pas-

sagerer, deriblandt den grønlandske folketingsmand Augo Lynge, omkom, og en knugende stemning prægede Christiansborg. Og så kom 21. februar budskabet om, at Flemming Hvidberg var død pludseligt i Jerusalem af hjertelamelse.

Jeg havde beholdt min stilling på Århus Stiftstidende og passet arbejdet i den udstrækning, det lod sig gøre for folketingsarbejdet. Det betød, at jeg sad på mit kontor på bladet hin lørdag aften, da redaktionssekretæren kom med Ritzautelegrammet, der fortalte, at Hvidberg var død og bad mig skrive nekrologen. Det var et stort tab for Det konservative Folkeparti og for konservatismen i Århus, og jeg håber, at jeg trods det chok, meddelelsen gav mig, fik skrevet en nekrolog, der ydede Hvidberg retfærdighed. Først derefter kunne jeg begynde at tænke på, at dødsfaldet medførte en kritisk valgssituation for mig: skulle jeg fortsætte i Folketinget eller sige fra nu, da jeg i privatlivet havde fået ny opgave med nyt hjem og sammenbragte børn? Igen opmuntrede min mand mig til det politiske arbejde, og det fortsatte han med både i de lyse og muntre år, vi havde, mens han var rask, og senere da sygdom kom til, og det ofte føltes svært for mig at være hjemmefra«.

Mor skiftede navn, da hun blev gift med Orla Strange Petersen. Det var lidt besværligt. Han kaldte hende ydermere Rigmor, som var hendes mellemnavn. Orla Strange Petersen var et menneske, jeg føler mig rigere over at have kendt. Han var lysende intelligent, morsom og meget rar. Han havde fire børn og var enkemand.

Jeg var selv blevet gift 2 år før med stud. med. Jens Moestrup. En af hans bedste venner var Orlas ældste søn Ebbe, som også læste medicin.

Ellen Strange Petersen, ca. 1975

Børn og svigerbørn var meget lige. Huset var gæstfrit, vi kom der alle meget tit og havde mange gode diskussioner. Mor og Orla Strange supplerede hinanden meget fint politisk og menneskeligt. Det var her, mor indførte sit »valgsprog«. Når hun sad for enden af sit store spisebord, havde lavet dejlig mad og så på hele sin flok af børn og børnebørn, sagde hun: »Har vi det ikke dejligt!« Sætningen bliver stadig brugt, når jeg er sammen med børn og børnebørn af mine børn med et lille glimt i øjet. De mindes deres gæstfrie og kærlige mormor.

I 1965 udkom bogen »Kvinderne og Valgretten« i anledning af 50-året for, at kvinderne

opnåede valgret. Mor redigerede den, og jeg husker, at hun sagde, da jeg fik bogen foræret: »Læg mærke til den sidste sætning i forordet«. Den lyder: »Bogen indeholder ikke alt, hvad enhver kvinde bør vide, men enhver kvinde bør vide besked med det, den omhandler«.

I 1971 døde Orla Strange Petersen. Mor var på dette tidspunkt flittigere end nogen sinde. Studenteroprøret i 1968 bekymrede hende. Hun var meget bange for kommunismen og indoktrineringen af Maoismen på universiteterne og andre læresteder. Hendes pen var skarp. I en kronik i Berlingske Tidende i august 1972 kaldte hun Roskilde Universitet for en kæmpesandkasse. Det medførte megen debat i Folketinget. Hun markerede sig også stærkt i debatten om Jens Jørgen Thorsens film om Jesus, som hun mente var blasfemi. Fristaden Christiania var også en mærkesag for hende. Knap så offentligt var arbejdet som formand for Folketingets indfødsretsudvalg. Mor fremsatte i 1972 et lovforslag om, at børn med en dansk far eller mor skulle have dansk indfødsret, hidtil havde kun faderens nationalitet været afgørende, når barnet var født i ægteskab.

I december 1973 var der valg. Mor havde et pænt valg med 4195 personlige stemmer, men Fremskridspartiet, som stillede op for første gang, gjorde et stort indhug i de konservative stemmer, og mor opnåede efter 15 år i Folketinget ikke genvalg. Mor var lige blevet 60 år og tog sit politiske nederlag med fatning. At blive stemt ud af Folketinget er demokratiets vilkår.

Næppe var valgresultatet blevet kendt, før hun blev ringet op af Jyllands-Postens daværende redaktør Ole Bernt Henriksen, som tilbød hende at skrive »meninger« i Jyllands-Posten om

aktuelle emner. Det blev til mange. En af de mange hed »Byg Koldinghus op i sten - nu har vi arbejdskraften.« Den kom i 1974. Jeg kunne have undt mor at se Koldinghus, som det blev udført, hun ville have glædet sig.

Mor boede nu alene i sin villa i Birketinget i Århus. En overgang havde hun 6 børnebørn i skoler og gymnasier indenfor en radius af 100 m, som dagligt besøgte hende. Det var en stor glæde for hende, at min ældste datter, Anne, blev cand. mag. i dansk og skrev speciale om Pauline Worm, en af 1800-tallets store personligheder i kampen for kvinders valgret. Min mors villa var familiens naturlige midtpunkt, og mor den centrale figur.

Mange mennesker kom for at få råd og vejledning. Mange problemer blev til en mening i Jyllandsposten eller en kronik. Mor var for mange en god rådgiver. Hun havde en evne til at se frem, nøgternt og klart. Man kunne godt være gode venner uden at have samme politiske overbevisning. Det gjorde hende oprigtig ondt at opleve de stridigheder, der fandtes i partiet, og hun frygtede mere end noget andet, at befolkningen skulle få et ønske om en stærk mand som leder af landet.

Mor opstillede sidste gang til Folketinget i 1974, men opnåede ikke valg. Med et lille smil fortalte hun, at hun en dag havde en mandlig vælger i telefonen, der bad om et råd om, hvem han skulle stemme på. Min kone stemmer jo på Dem, men hvor skal jeg sætte min stemme?

Mor døde efter længere tids sygdom den 31. maj 1984 i sin villa. Til det sidste var hun aktiv som journalist. Den 24. maj 1984 dikterede hun et forord til en bog, der havde ligget i skuffen siden 1938, og fortalte, at den var selvbiografisk og bad mig passe på den. Den handler om hen-

des oplevelser som stuepige i 1932 på slottet i Frankrig. Jeg overvejer at udgive den til hendes efterkommere.

Noter:

Kraks Blå Bog 1979:

Petersen, Ellen Strange journalist, R; f. 8/9 1913 i Fredericia: datter af guldsmed Holger Jensen (død 1954) og hustru Martha f. Nielsen (død 1952); gift 1. gang 8/4 1936 m. adjunkt S.F. Jerking, f. 23/5 1897 i Hjarup, død 1943; 2. gang 4/4 1959 m. professor O. Strange Petersen, død 1971. Student (Kolding) 1932; journalist ved Jydske Tidende, Kolding 1932-1949 (bortset fra ophold i Frankrig 1933-1934) og ved Aarhus Stiftstidende 1949-1959. Free-lance journalist fra 1973.

Medl. af Kolding Byråd 1943-1949, af Folketinget (Det konservative Folkeparti) 1959-1973, af bestyrelsen for Dansk Journalistforening 1954-1960, af repræsentantskabet for Statens Kunstfond fra 1964 og af Kvindekommissionen 1965-1974, af Overbevillingsnævnet 1968-1970, af repræsentantskabet for Danmarks Nationalbank 1970-1972, af bestyrelsen for Kongeriget Danmarks Hypotekbank 1972-1978, af bestyrelsen for Århus socialpædagogiske Seminarium 1978.

Red. af: Kvinderne og Valgretten (1965); Erhvervslivets krav til ungdommens uddannelse (1978) Adresse: Birketinget 14, Århus C